

dnevem brezuspešnem odporu udati na milost in nemilost. Koliko je bilo teh mož, Roberts ne pove, ker še sploh noče naravnost povedati, da se je nesreča res pripetila. Mož se le boji, da je tako; njegova »bojazen« se je pa še vselej uresničila. Veliko preglavic provzroča Robertsu preskrbljevanje Pretorije z živežem, ker mu Buri vedno napadajo vlake. Poleg tega so opazili osem milj severno 500 Burov z dvema topovoma, ki so na potu proti mestu. Roberts se pa tudi boji, da bodo tudi Buri v Pretoriji podpirali prodirajoče čete. Kdaj bo pač Roberts popolno ukrotil živahno bursko gibanje?

Vojska na Kitajskem. Prodiranje mejnarodnih čet dobro napreduje, in ako pojde tako dalje, bodo Evropejci koncem prihodnjega tedna že pred pekinškimi vrati. V dveh dneh so čete dospele do Yantsuna in s tem premerile že četrtno pota do Pekina. Kajpada morajo biti pripravljene še na mnoge in odločne odpore od strani Kitajcev, kar je pokazala ravno vroča bitka za Yangsun, in skupna zrnada bo dospela na svoj cilj precej oslabela, ako bodo Kitajci vstrajali pri dosedanji odločnosti. — Osvojitev poslednje omenjenega kraja je za evropsko vojsko velike važnosti, ker imajo s tem v rokah važno železniško, vodno in cestno zvezo. — Svojedobno mrtvim proglašeni Li-Hung-Čang bo sedaj jel posredovati mej vlado in velesilami. Dotično pooblastilo je baje že prejel. Njegov trud bo za sedaj popolno brezuspešen, ker velesile ne odnehajo, dokler v Pekinu ne dobe zahtevanega zadoščenja. Vrhovnim poveljnikom mejnarodnih čet je imenovan nemški grof Waldersee.

Dopisi.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Sodišče in davkarija.) Slišimo, da iščejo za sodišče v Gornji Radgoni pripravnega prostora, na kojem hočejo sezidati poslopje za sodišče in davkarijo. Mnogo modrih svetov se sliši v tem oziru. Radgončani bi seveda radi, da pridejo uradi v mesto. In ker meščanski upliv ni majhen, ne bilo bi niti tako čudno, ako se ugodni želji. Toda temu moramo mi v okraju najodločneje ugovarjati. Mi ne bomo hodili v mesto, v drug politični okraj, posebno pa še ne v tako nemško gnezdo, kakor je Radgona. Najbolj pametno bi bilo, ako se premesti sodišče in davkarski urad k Sv. Juriju ob Ščavnici. Tamkaj je prostora dovolj, da se postavi novo poslopje. Mi Jurjevčani imamo pravico zahtevati urade pri nas, kajti Jurjevčani in Ščavničarji smo najmoč-

Dominik ni bil kos; bil je primoran iskati denarne podpore in po nesreči pade v odesuške kremplje. Nasledki te nesrečne odločitve so se kmalu prikazali. Uže leta 1878. je prej tako imovita kmetija tako tičala v dolgovi, da mu je bilo vse po gospodski prodano in slednjič je dobil isto v roke nek zagrizen Nemeč iz Gradca. Res tužna nam majka! Na teh prostorih so se glasile od stotine in stotine rodoljubov — bil je naš Dominik nad vse gostoljuben — glasile so se iz prekrasnega stanovanja po prijazni dolini čestokrat slovenske pesmi, budilni rodoljubni glasovi na daleko in široko, in sedaj se je šopiril tam tujec, ki je smešil vse, kar je bilo in slovenskega. To veliko posestvo je od leta 1898. zopet v slovenskih rokah.

Dominik Čolnik je najel stanovanje, je zdravil živino ter se tako preživel. Rodnega kraja ni hotel zapustiti vkljub bridki usodi.

Dne 27. decembra 1893. se je vrnil po noči iz družbe znancev. Preden stopi v svojo sobo, pade v globoko klet, ktere duri so bile odprte, cesar pa v temni noči ni zapazil, ter se ubije. Drugi dan so našli mrtvega v kleti. Najverjetnejše je, da mu je nek sovražnik kletne duri odprl, prek katerih je moral iti v svojo sobo. To pa sklepamo iz tega, ker v tisti kleti Dominik nič ni imel opraviti;

neji davkoplačevalci; naš okraj pa je tudi bolj obljuden nego okraj na ono stran Volfovega brega. Tista kopica ljudi, ki prebiva okoli Radgone, se bo že pripeljala k nam. Podnebje je pri nas tudi zdravo, stanovanj za uradnike je dovolj, in vse drugo bo se s časom že našlo in dalo. Upamo torej, da se ugodni naši želji.

Pišee. (Ni bilo hude toče.) V številki 31. «Slov. Gospodarja» je nekdo poročal, da je 30. malega srpana po vsem breskem okraju toča uničila vse pridelke, posebno pa vinograde; toda, hvala Bogu, ni celo tako resnica. Padala je toča med dežjem, a čisto mirno, brez viharja in redko; bila je mehka in drobna, padala je kakih 3 do 6 minut, pouzročila ni velike škode. Bog nas varuj še zanaprej hudega vremena, potem bo v jeseni vesela trgateg. Pač pa so si nekateri tukajšnji vinogradniki napravili točo v svojih vinogradih in to s tem, da niso škropili, meneč, da ni potrebno več škropiti. Nekateri niso čisto nič škropili, nekateri pa prepozno; tistim je uničila strupena rosa skoro vse, grozdje je čisto velo in drobno, najbrž ne bo dozorelo. Sedaj je jasno dokazano tukaj pri nas, da kdor ne misli škropiti, naj tudi vinograda ne dela, ker brez škropljenja ne bo vinska trta celo nič rodila.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Sedemdesetletnica cesarjeva. Predno izide prihodnja številka našega lista, stopil bo naš presviti vladar Franc Jožef I. v sedemdeseto leto svoje starosti. Že sedaj se delajo vsepovsodi obširne priprave, da se dne 18. avgusta slovesno proslavi ta velevažni dogodek. Mi pa že danes donášamo vladarju naše ljubljene Avstrije svoje najudanejšje čestitke ter kličemo: Bog ohrani, Bog obvari, nam cesarja, Avstrijo!

Našega mil. kneza in škofa je obiskal v ponedeljek tržaški škof, mgn. Andrej Šterk, ki se je delj časa mudil v Rogački Slatini.

Poročil se je 13. t. m. pri Sv. Janžu na dravskem polju gospod dr. Franc Peitler, sodnijski pristav v Kozjem z gospico Marico Hren-ovo, hčerko tamošnjega nadučitelja. Čestitamo!

Osebna vest. Gosp. dr. Fran Jankovič, zdravnik v Konjicah je imenovan okrajnim zdravnikom v Kozjem.

V »Domovini« št. 63. beremo sledeče:

bila je prazna. A sodnijska preiskava ni mogla ničesar dognati. Vsled skrivnostne smrti je bil 10. januarja 1894 njegov grob odkopan, njegovo truplo sodnijsko razteleseno in preiskano; truplo je bilo tako, kakor ravno pokopanega; pa dokazati se nič ni moglo o načinu njegove smrti.

L. 1896. so mu prijatelji in znanci postavili kamenit spominek z napisom:

Dominik Čolnik, bivši veleposestnik, živinozdravnik in domoljub na Drvanji; * 3. avgusta 1830. † 27. decembra 1883. Naj mu sveti večna luč!

Blagonosno je uplival Čolnik — čeravno v tej stroki za se nesrečen — v gospodarskem oziru na okolico kot navdušen rodoljub za narodno probujo, daleč na okoli.

(Dalje prihodnjič.)

Smešničar.

Poročilo vojakovo. Vojak je moral prvič v boj. Oče in mati sta bila v skrbeh za njegovo življenje. Nekega dne jim pošlje novinec to-le pismo: »Ljubi oče in ljuba mati! Ne skrbite preveč za mene; jaz sem, hvala Bogu, zdrav in vesel, in naši častniki pravijo, da sovražnika ne dobimo še tako skoro. Ako bi pa bila volja božja, da bi moral umreti v boji, poročim vam to, kakor hitro

»Štajarc, giftna krot« in »Pettauer Zeitung« se hvalita, da imata med naročniki tudi ptujskega prošta č. g. Fleka. Ker to ni mogoče, da bi slovenski in še tako odlični duhoven podpiral lista, ki ravno tako napadata vero in cerkev, kakor narodnost, prosimo pojasnila, da zavrremo grde laži teh listov. Tako »Domovina!« — Enakega pojasnila bi prosil »Slov. Gospod.« iz ravno zgoraj navedenega uzroka.

V trajen Slomšekov spomin se je ustanovila na Ponikvi ljudska knjižnica in pa Slomškova ustanova za revne dijake.

Rogačko Slatino je zapustil Josip J. Strossmajer, škof djakovski in sremski. Pred odhodom so se mu poklonili še Slovenci in Hrvati. Sinček ljubljanskega meščana gosp. Druškoviča mu je poklonil ob tej priliki šopek ter mu zaklical v imenu Slovencev: »Srečno potuj in zopet se nam vrati!« Strossmajer bo slavil dne 8. sept. petdesetletnico svojega skofovanja. Hrvati bodo ta dan prirejali posebne slavnosti v znak hvaležnosti napram velikemu jugoslovanskemu škofu.

»Preljubo veselje, oj kje si doma?« Povej kje stanuješ, moj ljubček srca!« No, za nedeljo dne 26. t. m. si ga je najela slovenjebistriška Čitalnica za celi dan in še pozno v noč. Tu se bo govorilo in pelo, popolna harmonizacija celjske narodne godbe bo med posameznimi točkami zibala srca naša v sladkih sanjah, tamburaši nas bodo navduševali kljubezni za narod in domovino, »krojač Fips« bo skrbel za smeh, Novak pa za naše telesne potrebe, saj konjiči so že priškrebili ter pripeljali visokocenjenega, občečislana statega pohorjanca, ki je prelepo rumen, kot čisto zlato. Zato pa odbor Slovence vabi, če se Vam pit' ne gabi, le prid'ite v goste k nam, bomo dobre volje tam, saj najboljši to bo dan, za pohorjansko stran. Sicer ne bomo samo ene zapeli, vendar bomo prav veseli, kajti prijatelje bomo vabili, pa tudi sami ga bomo pili. Tam zadi za hišo pa že šotor stoji, je z venci obložen, da komaj drži; če solnce bo vroče, bo senco nam dal, če dež bo namakal, pod streho nas zbral. Zato pa kdorkoli leze ino gre, naj pride sam in še koga s seboj privede!

Smodnik je raztrgal ženo posestnika Polca v Spielfeldu, ko je šla z lučjo v klet, kjer je bil shranjen smodnik. Z lučjo je žena prišla preblizu sodu smodnika in se je užgal. Klet se je podrla in kamenje je zagreblo razmesarjeno nesrečnico.

Izlet na Menino priredita skupno kamniška in savinjska podružnica «Slov. planinskega društva» v nedeljo, dne 19. t. m. Odhod

mi bo mogoče, da boste za gotovo vedeli, ali sem živ ali mrtev.»

Kaj je bolje? Ko pride vojak prvič v bitko, pade kar na tla, kakor bi bil močno ranjen. Ko zdravnik ne najde niti najmanjše rane, tedaj ga močno ošteje. »Oj, gospod doktor«, reče vojak, »ali ni bolje, da se vi zastonj jezite, nego da bi bil jaz ranjen?«

Pozabljivosti slabi nasledki. Ko izgubi Tirolec v bitki pri Kustoci obe nogi, reče mirno: »Prav se mi godi! Kolikokrat sem ljubemu Bogu priporočal dušo in telo, a teh prebitih nog sem vselej pozabil!«

Narobe šestka. Židovski oderuh je jemal od kristjana devet odstotkov obrestij. Stvar pride pred sodišče, in sodnik reče židu: »Znano vam je, da dovoljuje postava največ šest odstotkov. Kako se nekoč za tako odesuštvu opravičite pred Bogom?« — »Dovolite, gospod sodnik«, reče žid, »če gleda Bog iz nebes, vidi devetko vedno za šestko!«

Spekulacija. Gnali so tri žide iz mesta, da bi jih obesili. Ko pridejo k vešalom ter že vsem trem smrtni znoj rosi čelo, prinese kraljev odposlanec pomilostitev za jednega teh treh židov. Oni, kateremu je došla ta sreča, ostane mirno ob vešalih. Na vprašanje, zakaj ne gre domov, odgovori: »Čakam, da obesijo ona dva; morda kupim njiju obleko«